

Teprve když sáhla na volant, všimla si, že má zakrvácené ruce. Dlaně se jí lepily, ale nevšímala si toho, zařadila zpátečku a trochu příliš rychle vyjela z garáže. Zaslechla, jak se pod pneumatikami rozletěly kamínky.

Měla před sebou hodně dlouhou cestu. Pohlédla na zadní sedadlo. Sam spal zamotaný do deky. Vlastně by mu měla zapnout bezpečnostní pás, ale neměla to srdce, aby ho probudila. Musí jet hodně opatrně. Automaticky odálila nohu z plynu.

Letní noc byla čím dál světlejší. Ani se nestačilo setmít a už se zase rozednívalo. Přesto jí dnešní noc připadala nekonečná. Všechno se změnilo. Fredrikovy hnědé oči bez pohnutí zíraly do stropu a jí bylo jasné, že už nemůže nic udělat. Musela zachránit sebe a Sama. Nemyslet na krev, nemyslet na Fredrika.

Mohla se uchýlit jen do jednoho jediného místa na světě.

O šest hodin později dojeli. Fjällbacka se začínala probouzet. Zaparkovala vůz u Pobřežní záchranné služby a na okamžik se zamyslela, jak všechno pobere. Sam dosud hluboce spal. Z přihrádky vytáhla balíček vlhčených kapesníků a oťrela si zakrvácené ruce, jak nejlíp to šlo. Krev ale moc nemizela. Ze zadního kufru vyndala cestovní zavazadla a táhla je co nejrychleji k přístavišti u Badholmu, kde kotvil člun. Bála se, aby se Sam zatím neprobudil, proto pro jistotu zamkla auto, aby nemohl vyběhnout a spadnout do vody. Odvlekla věci do člunu a odemkla řetěz, který plavidlo chránil před zloději. Pak běžela zpět k vozu a oddechla si, když viděla, že Sam spí stejně klidně jako předtím. Zvedla ho a i s dekou nesla do člunu.

Zvládla to bez uklouznutí, opatrně ho uložila na palubu a člun nastartovala. Motor naskočil hned napoprvé. Dlouho loď neřídila, ale věřila, že to zvládne. Vycouvala a vyjela z přístavu. Slunce už zářilo, ale ještě nezačalo hřát. Napětí z ní pozvolna vyprchávalo.

Noční hrůza povolila. Pohlédla na Sama. Co když ho to, co se stalo, poškodilo na celý život? Pětiletý chlapec je hodně citlivý, snad nebude mít trvalé psychické následky. Udělá všechno pro to, aby byl zase v pořádku. Třeba bude stačit pofoukat mu bolístku, stejně jako kdyžby spadl z kola a odřel si kolena.

Směr dobře znala. Pamatovala si každý ostrůvek, každé skalisko. Mířila k Väderöbodu a každým okamžikem se vzdalovala pobřeží. Přídí rozrážela stále vyšší vlny. Těšila se z každé spršky slané vody a na několik vteřin zavřela oči. Jakmile je zase otevřela, zahlédla v dálce Gråskär. Srdce jí poskočilo jako pokaždé, když se jí objevil před očima malý domek a bílý maják, který se hrdě tyčil k modré obloze. Ještě byla příliš daleko na to, aby rozeznávala barvu domku, ale pamatovala si jeho světle šedý odstín a bíle natřené rohy. Vzpomněla si na růžové popínavé růže, které rostly u nejchráněnější stěny. Tohle byl ráj na zemi. Její Gråskär.

Fjällbacký kostel byl zaplněný do posledního koutku a místo před oltářem plné květin. Věnce, kytice, krásné hedvábné stuhy se slovy posledního rozloučení.

Patrik sotva dokázal pohlédnout na bílou rakvičku zaplavenou květy. V kamenném chrámu vládlo pochmurné ticho. Na pohřbu starých lidí bylo vřdycky slyšet nějaké mumlání. Lidé si vyměňovali věty jako třeba „smrt je pro ni vysvobozením, trpěla velkými bolestmi“ a těšili se na podávání kávy po obřadu. Dnes tu nic takového nezaznělo. Všichni zasmušile seděli v lavicích s pocitem nespravedlnosti. Tohle se nemělo stát.

Patrik si odkašlal a zahleděl se do stropu, aby potlačil slzy. Sevřel Eričinu dlaň. Oblek ho škrtil, a tak zatáhl za límeček košile, aby se mohl nadechnout. Měl pocit, že se tu udusí.

Zvony na věži začaly bít a jejich ozvěna se rozléhala chrámem. Někteří lidé se zvukem probrali a zahleděli se na rakvičku. Ze sakristie vyšla faráčka Lena, která je v tomto kostele oddávala. Zdálo se to být už nekonečně dávno, v jiném světě. Tehdy bylo všechno snadné, veselé, šťastné. Erika vážně hleděla před sebe a Patrik se snažil rozluštit její výraz. Myslí si také, že je to strašně nespravedlivé, nebo je pevná ve své důvěře, že všechno, co se děje, má hluboký smysl?

Vyhrkly mu znovu slzy a osušil si je hřbetem ruky. Erika mu nenápadně přistrčila kapesník. Když dozněly poslední tóny varhan, nastalo na několik vteřin ticho, než se ozvala Lena. Její hlas se maličko zachvěl, ale pak byl stále pevnější.

„Život se může změnit během okamžiku. Ale Bůh je s námi, i dnes.“

Patrik viděl, že se její ústa pohybují, ale hlas nevnímal. Jeho dětská víra ho během života opustila. V tom, co se stalo, žádný smysl nenacházel. Znovu pevně sevřel Eričinu ruku.

„S hrdostí sděluji, že dodržíme časový plán. Za dva týdny slavnostně otevřeme Lázeňský dům ve Fjällbace.“

Erling W. Larsson vypjal hrud' a pohledem přejel městské zastupitele, jako by očekával potlesk. Musel se ale spokojit jen se souhlasným pokývnutím.

„Je to triumf pro náš kraj,“ zdůraznil. „Provedli jsme renovaci místa, jež se dá pokládat za skvost, a současně nabízíme moderní a konkurenceschopné lázeňské zařízení. Nebo spa, jak se to teď označuje.“ Naznačil ve vzduchu uvozovky. „Zbývá už jen udělat pár posledních úprav, zařízení neoficiálně vyzkoušet a samozřejmě připravit pro grandiózní zasvěcení.“

„To je skvělé. Mám ale několik otázek,“ ozval se Mats Sverin, který před několika měsíci přijal funkci městského zastupitele pro finanční záležitosti. Mával tužkou, aby upoutal Erlingovu pozornost.

Ten ale předstíral, že ho neslyší. Nenáviděl všechno, co mělo něco společného s administrativou a účetnictvím. Okamžitě schůzi ukončil a odkráčel do své prostorné pracovny.

Po neúspěchu s natáčením reality show *Hříšníci v Tanumu* nikdo nevěřil, že se znovu postaví na nohy, ale teď dokončoval ještě velkorysejší projekt. Sám o sobě nikdy nepochyboval, ani když kritické hlasy zněly nejsilněji. Byl zvyklý vyhrávat.

Jistěže ho to také něco stálo, a právě proto se odjel zotavit do lázní Světlo v Dalarně. Bylo to štěstí, protože kdyby tam neodjel, nikdy by nepoznal Vivianne. Setkání s ní přineslo v jeho životě obrat, pracovní i soukromě. Upoutala ho jako žádná jiná žena, a právě její vizi teď uváděl do reality.

Neodolal, aby jí nezavolał. Dnes už počtvrté, ale její hlas ho celého rozechvíval. Zadržel dech, když se ozvalo vyzvánění telefonu.

„Ahoj, miláčku,“ řekl, když zvedla sluchátko. „Chci se jen zeptat, jak se ti daří.“

„Erlingu,“ odpověděla svým zvláštním tónem, při kterém si vždycky připadal jako roztoužený chlapec. „Mám se přesně stejně, jako když jsi volal před hodinou.“

„To je skvělé.“ Hloupě se zašklebil. „Jen jsem se o tom chtěl ujistit.“

„Já vím, a také tě proto miluju. Ale před slavnostním otevřením spa máme ještě hodně práce a jistě si nepřejíš, abych pracovala dlouho do večera.“

„To jistě ne, miláčku.“

Rozhodl se, že už ji nebude rušit. Večery přece byly svaté.

„Tak pracuj, já budu také.“ Poslal jí několik polibků a slu-

chátko položil. Potom se opřel do kancelářské židle. Se-
pjal si ruce za hlavou a snil o večerních orgiích.

V domě byl zatuchlý vzduch. Annie otevřela dveře i okna,
aby v místnosti vznikl průvan. Prudší závan málem sho-
dil vázu, ale v posledním okamžiku ji zachytila.

Sama uložila do pokojíku vedle kuchyně. Vždycky mu
říkali hostinský pokoj, i když patřil jí. Rodiče spávali v pat-
ře. Pohlédla na chlapečka a ramínka mu pečlivě přikryla
šálem. Vzala velký rezavý klíč, který visel na hřebíku
před dveřmi do domku, a vyšla na skály. Vítr jí pronikal
oblečením. Zahleděla se k horizontu. Kromě domu stál
na ostrově pouze maják. Rybářská bouda u přistávacího
můstku byla tak malá, že se ani nedala počítat.

Šla k majáku. Gunnar zřejmě namazal zámek, protože
se v něm klíč otočil s překvapivou lehkostí. Dveře zaskří-
pěly, když je otevřela. Hned za nimi se objevily úzké str-
mé schody – přidržela se zábradlí a začala stoupat nahoru.

Tak krásný výhled nikde jinde neexistoval, o tom byla
vždycky přesvědčená. Na jedné straně se táhlo jen moře
a horizont, na druhé se rozkládaly šéry s ostrovy, skalna-
tými ostrůvky a skalisky. Uplynulo už mnoho let od doby,
kdy byl maják v provozu. Teď tu stál jako svědek dáv-
ných časů. Jeho lampa uhasla, plechy a šrouby vlivem slan-
né vody a větru pomalu rozkládala rez. Jako malá si
nejraději hrála tady nahoře. Bylo to tu maličké, jako po-
kojíček pro panenky vysoko nad zemí. Vešla se sem jen
postel, na které během dlouhých služeb odpočívali stráž-
ci majáku, a židle, na níž sedali a střežili nebezpečné vody.

Lehla si na postel. Přehoz páchl zatuchlinou, ale zvuky
kolem ní byly stejné jako v jejím dětství. Křik racků,
nárazy vln do skalisek, vrzání. Tenkrát bylo všechno jed-
noduché. Její rodiče si dělali starost, že se jako jediné
dítě na ostrově bude nudit. Báli se zbytečně, protože to
tu milovala. A sama nebyla. Jenomže to jim nedokázala
vysvětlit.